

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 506/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **TATA s. r. o.**, Irkutská 11 B, Bratislava, IČO 43 840 442, zastúpenej BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, v mene ktorej koná prokurista a advokát Mgr. Michal Bizoň, LL.M., proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 49/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 49/2012 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava V **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 49/2012 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **2 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Bratislava V **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava V **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia v sume **493,10 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 49/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal jej primerané finančné zadostučinenie 4 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej sporovou stranou konania o zaplatenie peňažného plnenia s príslušenstvom vedeného okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 49/2012. Žaloba bola okresnému súdu doručená 5. septembra 2011.

3. Okresný súd vydal 13. februára 2012 pod sp. zn. 19 Rob 324/2011 platobný rozkaz, proti ktorému podala sťažovateľka 9. marca 2012 odpor.

4. Okresný súd vec prerokoval na pojednávaniach 29. apríla 2014, 17. júna 2014, 20. novembra 2014, 28. mája 2015, 1. októbra 2015, 10. decembra 2015, 11. februára 2016, pričom na pojednávaní 3. marca 2016 rozsudkom č. k. 21 Cb 49/2012-288 žalobu zamietol.

5. Po podaní odvolania žalobcom Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č. k. 4 Cob 33/2016-341 z 28. septembra 2017 napadnutý prvoinštančný rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

6. Po vrátení veci sa prvé pojednávanie konalo 11. februára 2020, dňa 8. decembra 2020 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie novej zákonnej sudkyňi.

7. Ďalšie pojednávania okresného súdu sa konali 27. septembra 2021 a 16. februára 2022. Pojednávanie nariadené na 22. júna 2022 bolo odročené z dôvodu prekážky na strane zákonnej sudkyne. Okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 7. marec 2023.

8. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 506/2022 z 9. novembra 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka považuje predmet napadnutého konania za súčasť bežnej agendy všeobecných súdov a zdôrazňuje, že poskytovala súdom potrebnú súčinnosť počas celého namietaného konania a žiadnym spôsobom nespomaľovala jeho priebeh.

10. Sťažovateľka poukazuje na to, že okresnému súdu trvalo 4 a pol roka, kým vo veci prvýkrát rozhodol. Za najproblematickejšie považuje sťažovateľka obdobie po zrušení prvoinštančného rozsudku odvolacím súdom a vrátení veci, pričom okresnému súdu trvalo viac ako 2 roky, kým nariadil pojednávanie. Následne došlo k zmene zákonnej sudkyne a ďalšiemu neefektívnemu postupu okresného súdu v napadnutom konaní.

11. Sťažovateľka uvádza, že výška uplatnenej sumy niekoľkonásobne presahuje jej majetok, ide pre ňu o existenčný súdny spor, od ktorého výsledku závisí jej ďalšie fungovanie ako obchodnej spoločnosti. Skutočnosť, že konanie stále nie je právoplatne skončené, preto negatívnym spôsobom výrazne ovplyvňuje podnikanie sťažovateľky.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

12. Okresný súd vo svojom vyjadrení, ktorého obsahom je aj chronologický prehľad procesných úkonov k ústavnej sťažnosti uviedol, že konal v zásade priebežne. Dlhšie časové úseky nečinnosti súviseli s jednotlivými procesnými úkonmi. Časové odstupy medzi nariadením termínu pojednávania, resp. jeho odročením novým sudcom a jeho konaním sú dané vyťaženosťou konajúcich sudcov a obsadenosťou kalendára ich pojednávaní. Okresný súd pripustil, že *„k istému zjavnému obdobiu nečinnosti v konaní po 22. 06. 2022 došlo v dôsledku schválenej reformy súdnej mapy a súvisiacej neistoty v praktickej realizácii v tom čase platného zákona č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov. Aktuálne je po prijatí zákona č. 398/2022 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, vo veci 21 Cb/49/2012 vytýčený termín pojednávania na 07. 03. 2023.“*.

13. Zákonná sudkyňa, ktorej bola posudzovaná vec pridelená 8. decembra 2020 vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, poukázala na svoju vysokú pracovnú zaťaženosť. Zákonná sudkyňa uviedla, že po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie boli obe strany vyzvané na doplnenie skutkových tvrdení, pričom sťažovateľka na výzvu súdu vôbec nereagovala a nereagovala ani na výzvu, aby sa vyjadrila k ďalším podaniam žalobcu. Advokát sťažovateľky deň pred pojednávaním doručil písomné podanie bez doručenia protistrane, čím nebola zachovaná lehota na prípravu. Zároveň mal zabezpečiť prítomnosť konateľky a svedka na pojednávaní, pričom účasť týchto osôb nezabezpečil a až na pojednávaní tvrdil, že svedok má COVID-19. Advokát sťažovateľky tieto dôvody odročenia dodatočne nepreukázal, teda zmaril pojednávanie. Zákonná sudkyňa poukázala na to, že sťažovateľka počas celého konania nepodala sťažnosť na pried'ahy predsedníčke okresného súdu.

14. Okresný súd uzavrel, že uplatnenú sumu finančného zadosťučinenia považuje za neprimeranú a neopodstatnenú.

III.2. Replika sťažovateľky:

15. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že dôrazne odmieta skutočnosť, že by ona sama alebo jej právny zástupca zmarili ktorékoľvek z pojednávaní, ako tvrdí okresný súd. Rovnako spochybňuje vyhlásenie okresného súdu, že by nemal nepoznať jej stanovisko v predmetnom spore.

16. V súvislosti s tvrdením okresného súdu, že sťažovateľka nereagovala na výzvu súdu vzhľadom na zmenu právneho posúdenia, sťažovateľka uvádza, že aj bez výzvy podaním z 8. decembra 2017 vzniesla námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a neskôr na výzvu súdu podala ďalšie vyjadrenie 19. septembra 2019.

17. Sťažovateľka poukazuje na chronológiu spisu sp. zn. 21 Cb 49/2012, z ktorej vyplýva, že podanie, ktoré podľa vyjadrenia okresného súdu malo byť doručené deň pred pojednávaním (čím nebola zachovaná lehota na prípravu), bolo v skutočnosti doručené 11. februára 2022, teda 5 dní pred pojednávaním nariadeným na 16. február 2022, pričom i v zápisnici z uvedeného pojednávania je výslovne uvedené, že *„je zachovaná päťdňová lehota (§ 178, ods. 2 CSP) na prípravu pojednávania“*. Z ďalšieho obsahu zápisnice podľa jej názoru nevyplýva, že by žalobca namietal, že by nemal zachovanú lehotu na prípravu, kvôli čomu by sa pojednávanie muselo odročiť, práve naopak, v zápisnici je uvedené, že predmetné podanie bolo protistrane doručené mailom.

18. Sťažovateľka nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že spolu s advokátom zmarili pojednávanie 16. februára 2022, keďže okresný súd žiadnym spôsobom nedal najavo, že by očakával preukázanie ochorenia svedka. Poukaz na § 184 Civilného sporového poriadku podľa nej neobstojí, pretože toto sa vzťahuje na prípad, keď strana sporu navrhla odročenie pojednávania, pričom oni odročenie pojednávania nenavrhlí, naopak, chceli, aby sa vo veci konalo.

19. Argumentáciu okresného súdu súvisiacu so zmenou súdnej mapy, ktorá mala byť pôvodne účinná od 1. januára 2023, považuje sťažovateľka za irelevantnú, keďže k nej malo dôjsť až po 11 rokoch od podania žaloby, keď už predmetné konanie jednoznačne malo byť právoplatne skončené.

20. Sťažovateľka napokon uviedla, že trvá na uplatnenej výške finančného zadosťučinenia, a požiadala i o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

21. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľky tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti a neefektívneho postupu všeobecného súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných prietáhov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutého konania je neprimeraná, odôvodňujúca vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

23. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

24. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitost' prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že obchodnoprávne spory, ktorých predmetom je zaplatenie peňažného plnenia s príslušenstvom, v zásade patria medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Vychádzajúc z predloženého spisového materiálu, ústavný súd uvádza, že nič nenasvedčuje tomu, že by šlo o skutkovo či právne mimoriadne náročné konanie.

25. Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na prietahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. Z hľadiska judikatúry ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva, nejde o konanie, pri ktorom je daná zvýšená požiadavka na rýchlosť konania.

26. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľka svojím správaním v napadnutom konaní neovplyvnila nežiaducim spôsobom jeho dĺžku, i keď je pravdou, že nepodala sťažnosť predsedovi okresného súdu na prietahy v napadnutom konaní. Ústavný súd predznamenáva, že uvedené zohľadnil pri rozhodovaní o výške finančného zadost'učinenia.

27. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu, repliky sťažovateľky a predloženého súdneho spisu. Z obsahu spisu predloženého okresným súdom v tejto veci vyplýva, že konanie sa začalo podaním žaloby 5. septembra 2011 a až do dňa vydania tohto rozhodnutia stále prebieha bez jeho právoplatného skončenia už 11 a pol roka. Uvedená dĺžka konania je už sama osebe ústavnoprávne neakceptovateľná. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd nepovažoval za potrebné rekapitulovať priebeh napadnutého konania a podrobne skúmať postup okresného súdu, pretože aj skutkovo či právne náročnejšia obchodnoprávna vec nesmie trvať takú dlhú dobu. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dĺžku konania predovšetkým poznačili viaceré obdobia nečinnosti okresného súdu, predovšetkým v období po zrušení meritórneho prvoinštančného rozhodnutia odvolacím súdom, z ktorých najvýznamnejšie predstavovali: obdobie v trvaní 14 mesiacov od 19. decembra 2017, keď okresný súd zaslal žalobcovi podanie žalovanej, do 4. marca 2019, keď okresný súd vyzval žalobcu na dispozičnú so žalobou, ďalšie obdobie nečinnosti okresného súdu trvalo od 17. marca 2020, keď súd vyzval sťažovateľku na vyjadrenie k podaniu žalobcu (č. 1. 478), do 27. septembra 2021, keď bolo pojednávanie odročené z dôvodu potreby ďalšieho dokazovania (nečinnosť v trvaní rok a pol), a obdobie od 16. februára 2022, keď došlo k odročeniu pojednávania pre neprítomnosť svedkov, do 7. marca 2023, keď by sa malo uskutočniť pojednávanie vo veci (nečinnosť v trvaní vyše roka).

28. O nesústredenosti postupu okresného súdu svedčí aj skutočnosť, že jeho meritórne rozhodnutie odvolací súd zrušil a vrátil mu vec s odôvodnením, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Na základe uvedených zistení je zrejmé, že okresný súd nezvolil v súdnom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza.

30. Personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že je táto okolnosť z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti okresného súdu za plynulosť konania vo veciach účastníkov konania ju zohľadniť nemožno.

31. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania bez rozhodnutia v merite veci, na zistené obdobia nečinnosti okresného súdu a jeho neefektívny postup dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo

sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

32. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

33. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa, svojou nečinnosťou vo veci konal.

34. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo v napadnutom konaní právoplatne rozhodnuté (bod 2 výroku rozhodnutia).

35. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

36. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

37. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

38. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadost'učinenie 4 000 eur z dôvodov bližšie špecifikovaných v bode 11 tohto rozhodnutia.

39. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

40. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľke finančné zadost'učinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, jeho neefektívny postup a nepriviligovaný charakter konania. Zároveň však pri rozhodovaní

o výške finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že napriek nespokojnosti s postupom okresného súdu nevyužila jednoduché a prístupné prostriedky (sťažnosť predsedovi súdu podľa § 62 zákona o súdoch), ktoré mohli viesť k tomu, aby v jej veci konajúci súd konal a rozhodol, ale volila priamo podanie ústavnej sťažnosti. Po zohľadnení týchto okolností, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie 2 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

41. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

VI. Trovy konania

42. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním právnym zástupcom.

43. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2021, ktorá bola 1 163 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2022. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2022 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 193,83 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch úkonoch 387,66 eur, s režijným paušálom 2 x 11,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 410,92 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku k vyjadreniu okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré mu nie sú známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, uvedená celá suma bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda priznal úspešnej sťažovateľke náhradu trov konania 493,10 eur (bod 4 výroku rozhodnutia).

44. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu